

INGMAR MUUSIKUS

Roosad jõulud

Ma armastan jõule. Ega neid asju ja inimesi palju olegi, mille/kelle kohta veel seda sõna kasutan.

Ma armastan jõule nii õnnes kui õnnetuses ehk siis nii lumest kui poris. Nii rikkuses kui vaesuses.

Naudin seda jõulueelset aega, kui päev-päevalt oma säästude kingitusteks vahetan. Ning ka jõulujärgset poepaastuaega. Kah omamoodi vabadus.

Üks saare naine tunnistanud oma mandril tööl käivale mehele, et ta armastab jõule rohkem kui meest. Sest jõuludes on midagi kindlat. Need ei jää ühelgi aastal tulemata, aga oma mehest ei või iial teada...

Nüüd on paslik laulusalmi kombel küsida, mis värvi on (jõulu)armastus? Roosa! Kujutage ette, selle jõulu moevärv on roosa! Roosa on, teadagi, läbirääkimiste värv. Palju lootustandvat kui tunamullune kohustuslik must.

Tänavuste jõulude ajal on paljud, milles läbi rääkida ja kokkuleppele jõuda. Kõigepealt tuleks püüda rahu sõlmida iseendaga. Oma murede, hirmude ja ehk vihagagi. Sest kõik muu sünnib juba sinust endast. Sõlmi rahu kallite kadunukeste ning kõige elavaga enda ümber. Alles seejärel mõtle uhketele jõulupraadidele, kingiküllusele.

Ja oledki kätte võitnud selle seletamatu, millest me kõik unistame – jõulurahu.

K a u n i s t
ä r a t u n d m i s t !

KAJA PRÜGI

LÄÄNEMAA MUUSEUMI ARHIIV

Lastele õpetatakse käsitöönurgas põnevate asjade tegemist.

Iloni Imedemaal imet otsimas

Ilon Wiklandi originaalloomingu annetusest alguse saanud pildigalerii on kasvanud põnevaks kolmekorraliseks heade mõtete ja tegude majaks. Seda toetab suvel tegutsev (ime)aed.

Pean tunnistama, et imedesse pole mul suurt usku. Vähemalt mitte keset hilisügist argipäeva. Seepärast suhtusin ka Iloni Imedemaasse natuke skeptiliselt. Tegin endaga tehingu, et kui leian ühe asise spungigi, olen rahul. Tõsi, olin paar aastat tagasi siin käinud, kui Haapsallu asja oli. Just selles galeriis ning pigem kui ontlik kunstihuviline, mitte lapsemeel.

Lapsena imedemaal

See kogemus veel selgelt meeles, astusin nüüd esimese korruse galeriist üsna kiirel sammul läbi. Peatusin trepiotsal ja – tsurr! – nüüdsest püüdsin kõike vaadata läbi ühe lapse silmade. Kes olin ikkagi mina. Ainult et väga ammu.

Trepp. Ma armastan treppe. Sest trepp tootab teist, kolmandat, neljan-

dat korrust. Keerdtrepp tootaks torni, see omakorda lossi. Tornitipus võin saada värtnaga torgata ja jääda saaja-aastasele unele. Keerdtreppi pole.

Ma tahan KOHE sinna kõige kõrgemale, katuse alla. Ma ei taha oodata, et ... kui sa kunagi kasvad ja suureks saad... ja ... käi ikka enne teine korrus läbi...

Minu vaist ei peta mind. Siin ON kõige huvitavam.

Karlssoni ei ole kodus. Ta on ukse lukku keeranud ja läinud vist propellerit parandama. Aga läbi akende saab tema majja sisse piiluda. Targa lapse-na tekib mul esimene küsimus. Et kuidas on taldrikule jäänud kaneelisaiad, kui Karlsson neid ometi kõige rohkem armastas? Võib-olla oli neis liiga vähe kaneeli? Ah jaa, põhiline võitlus käis ju iiriste nimel. Näritud õuntest saan väga hästi aru – kui oled ühest hammustanud, on see sinu. Hammustad teisest – juba on sul kaks õuna.

Aurumasin on liiga väike. Kui see plahvatab, teab mis hiirepiuks sealt tuleb? Tohtu puutööpink keset Karlssoni väikest elamist teeb mu nõutuks. Kas seesama parimates aastates mees tegi ka päris tõsist tööd?

Järg lk 804

